

W grudniu 2001 roku Rada Unii Europejskiej ogłosiła rok 2003 Europejskim Rokiem Osób Niepełnosprawnych.

By stworzyć ogólne ramy programowe podejmowanych działań, w marcu 2002 roku odbył się w Madrycie Europejski Kongres Osób Niepełnosprawnych. Wzięło w nim udział ponad 600 uczestników z 34 państw, którzy proklamowali **Deklarację Madrycką**. Przyjęty tekst jest wynikiem porozumienia pomiędzy Europejskim Forum Niepełnosprawności (*European Disability Forum*), Hiszpańską Prezydenturą Unii Europejskiej oraz Komisją Europejską.

Twórcy Deklaracji przyjęli za punkt wyjścia analizę obecnej sytuacji osób niepełnosprawnych w Unii Europejskiej, bardzo często prowadzącą do dyskryminacji, społecznego wykluczenia i ubóstwa. Prezentują wizję, w której osoby niepełnosprawne nie są jedynie pacjentami i obiektami miłosierdzia, ale niezależnymi obywatelami w pełni zintegrowanymi ze społeczeństwem. By osiągnąć ową wizję, wszyscy – zarówno władze na szczeblu krajowym i lokalnym, jak i organizacje pozarządowe, służby społeczne, media, nauczyciele, rodzice, wolontariusze i sami zainteresowani powinni włączyć się do działań i odegrać rolę, jaką im wyznacza program Deklaracji.

DEKLARACJA MADRYCKA

"BRAK DISKRYMINACJI PLUS POZYTYWNE DZIAŁANIA PRZYNOSZĄ SPOŁECZNE WŁĄCZENIE"

My, ponad 600 uczestników Europejskiego Kongresu Niepełnosprawności spotykający się w Madrycie, z radością przyjmujemy ogłoszenie **roku 2003 Europejskim Rokiem Osób Niepełnosprawnych** jako wydarzenia, podnoszącego społeczną świadomość praw ponad 50 milionów niepełnosprawnych Europejczyków.

W deklaracji tej zawarliśmy naszą wizję, która powinna dostarczyć koncepcyjnych podstaw dla działań podejmowanych w ramach Europejskiego Roku na poziomie wspólnoty europejskiej, na poziomach - narodowym, regionalnym i lokalnym.

PREAMBUŁA

1. Niepełnosprawność jest kwestią praw człowieka.
Osoby niepełnosprawne mają takie same prawa, jak inni obywatele. Pierwszy artykuł Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka mówi: Wszyscy ludzie są wolni i równi w godności i prawach. Aby osiągnąć ten cel, wszystkie społeczności powinny doceniać swą wewnętrzną różnorodność i dążyć do zapewnienia osobom niepełnosprawnym możliwości pełnego korzystania z praw człowieka - obywatelskich, politycznych, społecznych, ekonomicznych i kulturalnych - przyznanych przez różnorodne międzynarodowe kongresy, Traktat Europejski oraz konstytucje państwowe.
2. Osoby niepełnosprawne chcą równych szans, nie litości.
Jak wiele innych regionów świata, również Unia Europejska przebyła długą drogę w przeciągu ostatnich dziesięcioleci od filozofii paternalizmu względem osób niepełnosprawnych do prób upoważniania ich do sprawowania kontroli nad swoim życiem. Dawne podejście opierające się głównie na litości i dostrzeganej bezradności osób niepełnosprawnych, obecnie jest nie do przyjęcia. Działania zmieniły kierunek od

tych akcentujących rehabilitację jednostki, mającą doprowadzić do jej dopasowania się do społeczeństwa, w stronę globalnej filozofii głoszącej modyfikowanie społeczeństwa w taki sposób, by uwzględnić i dostosować potrzeby wszystkich ludzi, również tych niepełnosprawnych. Osoby niepełnosprawne wymagają takich samych możliwości i dostępu do wszystkich zasobów społecznych takich jak wspólna edukacja, nowe technologie, opieka zdrowotna i społeczna, sport, spędzanie wolnego czasu, dobra konsumenckie i usługi.

3. Bariery w społeczeństwie prowadzą do dyskryminacji i społecznego wyłączenia. Sposób w jaki nasze społeczeństwa są zorganizowane, oznacza najczęściej, iż osoby niepełnosprawne są społecznie wykluczone i nie są w stanie w pełni korzystać ze swych praw. Dostępne dane statystyczne pokazują, że wśród osób niepełnosprawnych poziomy wykształcenia i zatrudnienia są niedopuszczalnie niskie. Skutkiem czego, większa liczba osób niepełnosprawnych w porównaniu do osób w pełni sprawnych żyje w biedzie.
4. Osoby niepełnosprawne: niewidzialni obywatele. Dyskryminacja, z jaką stykają się osoby niepełnosprawne, często jest wynikiem uprzedzeń względem tych osób. W rzeczywistości osoby niepełnosprawne są zapomniane i ignorowane, co prowadzi do powstania i umocnienia barier w środowisku i postawach, które uniemożliwiają osobom niepełnosprawnym czynny udział w życiu społecznym.
5. Osoby niepełnosprawne stanowią zróżnicowaną grupę. Podobnie jak inne sfery społeczne, osoby niepełnosprawne stanowią zróżnicowaną grupę i tylko polityka uwzględniająca ową różnorodność przyniesie oczekiwany rezultat. W szczególności osoby o złożonych potrzebach zależności, a także rodziny takich osób, wymagają specjalnych działań społeczeństwa. Grupa ta jest zazwyczaj najbardziej zapomniana pośród niepełnosprawnych. Również niepełnosprawne kobiety oraz osoby z mniejszości narodowych często stają w obliczu podwójnej, a niekiedy wielokrotnej dyskryminacji, spowodowanej niepełnosprawnością i płcią lub pochodzeniem. Dla osób niesłyszących rozpoznawanie języka migowego jest zasadniczą kwestią.
6. Brak dyskryminacji + pozytywne działania = społeczne włączenie. Ostatnio przyjęta przez Unię Europejską Karta Podstawowych Praw Człowieka zwraca uwagę na fakt, że aby osiągnąć równość osób niepełnosprawnych, prawo do tego, by nie być dyskryminowanym musi zostać uzupełnione o przywileje do korzystania ze środków, mających zapewniać osobom niepełnosprawnym niezależność, integrację i uczestnictwo w życiu społeczeństwa. Takie podejście do problemów osób niepełnosprawnych było przewodnią myślą Madryckiego Kongresu, który w marcu 2002 r. zgromadził ponad 600 uczestników.

NASZA WIZJA

1. Naszą wizję można najlepiej opisać jako kontrast pomiędzy nową wizją a starą, która ma zostać zastąpiona:
 - **Odejście od** traktowania niepełnosprawnych osób jako obiektów litości... **W stronę** traktowania osób niepełnosprawnych jako posiadaczy praw.
 - **Odejście od** traktowania niepełnosprawnych osób jako pacjentów... **W stronę** traktowania osób niepełnosprawnych jako niezależnych obywateli i konsumentów.
 - **Odejście od** profesjonalistów podejmujących decyzje w imieniu osób niepełnosprawnych... **W stronę** niezależnych decyzji i odpowiedzialności, podejmowanych przez osoby niepełnosprawne i ich organizacje, w kwestiach które tych osób dotyczą.
 - **Odejście od** koncentrowania się jedynie na indywidualnych słabościach ... **W stronę** usuwania barier, utrwalania norm społecznych, praktyk, kultury i promowania wspierającego i dostępnego środowiska.

- **Odejście od** etykietowania ludzi jako zależnych lub niezatrudnialnych... **W stronę** podkreślania zdolności i zapewniania środków aktywnego wsparcia.
 - **Odejście od** projektowania procesów ekonomicznych i społecznych dla nielicznych... **W stronę** projektowania świata mogącego się dopasować do wielu.
 - **Odejście od** niepotrzebnej segregacji w edukacji, zatrudnieniu i innych sferach życia... **W stronę** włączenia osób niepełnosprawnych do głównego nurtu życia społecznego.
 - **Odejście od** polityki niepełnosprawności jako kwestii, która dotyczy tylko pewnych ministerstw... **W stronę** włączenia polityki dotyczącej niepełnosprawności jako ogólnej odpowiedzialności rządu.
2. Globalne społeczeństwo dla wszystkich.
Realizowanie naszej wizji przyniesie korzyści nie tylko osobom niepełnosprawnym, ale także społeczeństwu jako całości. Społeczeństwo, które odrzuca pewną liczbę swoich członków jest społeczeństwem zubożałym. Działania zmierzające od poprawy warunków osób niepełnosprawnych doprowadzą do stworzenia otwartego świata dla wszystkich. "Co zostało uczynione w imię niepełnosprawności dzisiaj, będzie dla wszystkich miało znaczenie w świecie jutrzejszym".

My, uczestnicy Europejskiego Kongresu Niepełnosprawności, spotykający się w Madrycie, podzielamy tę wizję i apelujemy do wszystkich, by potraktowali Europejski Rok Osób Niepełnosprawnych 2003 jako początek procesu, który uczyni tę wizję rzeczywistością. 50 milionów niepełnosprawnych Europejczyków oczekuje, że zainicjujemy proces, który sprawi, iż to się wydarzy.

NASZ PROGRAM OSIĄGNIĘCIA WIZJI

1. Środki prawne.
Jak najszybciej muszą zostać uchwalone wyczerpujące anty-dyskryminacyjne akty prawne, by usunąć istniejące bariery oraz zapobiec powstaniu nowych, jakie osoby niepełnosprawne mogą spotkać podczas swojej edukacji, zatrudnienia czy korzystania z innych dóbr. Bariery te uniemożliwiają osiągnięcie pełnego uczestnictwa w społeczeństwie i całkowitej niezależności. Realizację tego na poziomie Wspólnoty Europejskiej umożliwia klauzula o braku dyskryminacji, artykuł 13 Traktatu Wspólnot Europejskich, prowadząca do powstania Europy bez barier dla osób niepełnosprawnych.
2. Zmieniające się postawy.
Anty-dyskryminacyjne ustawodawstwo okazuje się być skuteczne w doprowadzaniu do zmian postaw wobec osób niepełnosprawnych. Samo prawo jednak nie wystarcza. Bez silnego zaangażowania całego społeczeństwa, z aktywnym udziałem osób niepełnosprawnych i ich organizacji na drodze zabezpieczania ich własnych praw, prawodawstwo pozostaje pustą formą. Dlatego też edukacja społeczna jest konieczna, by wesprzeć środki prawne i zwiększyć zrozumienie potrzeb i praw osób niepełnosprawnych w społeczeństwie oraz zwalczać uprzedzenia i piętnowanie, które nadal istnieją.
3. Usługi, które promują niezależne życie.
Wiele osób niepełnosprawnych wymaga usług wspierających w ich codziennym życiu. Usługi te - o odpowiedniej jakości - muszą być oparte na potrzebach osób niepełnosprawnych; muszą być zintegrowane w społeczeństwie, a nie stanowić źródła segregacji. Dlatego też osiągnięcie celu, jakim jest równy dostęp i uczestnictwo, wymaga również skierowania zasobów w taki sposób, by poprawić możliwości

uczestnictwa oraz prawo do niezależnego życia osób niepełnosprawnych. Takie wsparcie jest zgodne z europejskim społecznym modelem solidarności - modelem, który uznaje naszą społeczną odpowiedzialność za siebie nawzajem, a zwłaszcza tych, którzy wymagają pomocy.

4. Wsparcie dla rodzin.

Rodzina osób niepełnosprawnych, zwłaszcza niepełnosprawnych dzieci i osób ze złożonymi potrzebami zależności niezdolnych do decydowania o sobie samych, odgrywa zasadniczą rolę w edukacji i integracji społecznej. Mając to na względzie, władze publiczne powinny ustanowić odpowiednie środki dla rodzin, w celu umożliwienia im zorganizowania wsparcia osób niepełnosprawnych w najbardziej całościowy sposób.

5. Specjalna uwaga dla niepełnosprawnych kobiet.

Rok Europejski musi być postrzegany jako sposobność do rozważenia - z nowej perspektywy - sytuacji niepełnosprawnych kobiet. Społeczne wykluczenie - w obliczu którego stają niepełnosprawne kobiety - nie da się wytłumaczyć wyłącznie niepełnosprawnością; należy wziąć pod uwagę również aspekt płci. Wieloaspektowa dyskryminacja, z jaką borykają się niepełnosprawne kobiety, musi zostać zakwestionowana poprzez połączenie środków integrujących z pozytywnymi działaniami, zaprojektowanymi w porozumieniu z niepełnosprawnymi kobietami.

6. Integrowanie niepełnosprawności.

Osoby niepełnosprawne powinny mieć dostęp do ogólnej opieki zdrowotnej, edukacji, usług zawodowych i społecznych oraz do wszystkiego innego, co jest dostępne osobom w pełni sprawnym. Wdrażanie całościowego podejścia do niepełnosprawności i osób niepełnosprawnych wymaga zmian na wielu poziomach w obecnej praktyce. Przede wszystkim, należy upewnić się, że usługi dostępne osobom niepełnosprawnym są skoordynowane wewnątrz i pomiędzy różnymi sektorami. Potrzeby dostępności różnych grup osób niepełnosprawnych muszą być brane pod uwagę na etapie planowania każdej działalności, a nie traktowane w sposób mechaniczny wówczas, gdy już etap planowania został zakończony. Potrzeby osób niepełnosprawnych i ich rodzin są różne i w związku z tym należy wynaleźć całościowe i kompletne rozwiązanie, które uwzględnia zarówno osobę, jak i różne aspekty jej życia.

7. Zatrudnienie jako klucz do społecznej integracji.

Należy podjąć szczególny wysiłek promujący dostęp do zatrudnienia osób niepełnosprawnych, zwłaszcza w wiodących obszarach rynku pracy. Jest to jedna z najważniejszych dróg walki z wykluczeniem społecznym osób niepełnosprawnych oraz promowania ich niezależnego życia i godności. Wymaga to nie tylko aktywnej mobilizacji partnerów społecznych, ale również administracji publicznej, która powinna kontynuować umacnianie środków już dostępnych.

8. Nic o osobach niepełnosprawnych bez osób niepełnosprawnych.

Ten rok musi stać się okazją do zagwarantowania osobom niepełnosprawnym, ich rodzinom, zwolennikom i stowarzyszeniom nowego rozszerzonego politycznego i społecznego miejsca na wszystkich poziomach społecznych, w celu zaangażowania rządów do dialogu, podejmowania decyzji i postępu wokół celów, jakimi są równouprawnienie i integracja. Wszelkie działania powinny być podejmowane w porozumieniu i współpracy z odpowiednimi organizacjami reprezentującymi osoby niepełnosprawne. Takie uczestnictwo nie powinno być jedynie ograniczone do odbierania informacji czy podpisywania się pod podjętymi decyzjami. Zamiast tego, na wszystkich poziomach podejmowania decyzji, rządy powinny stworzyć lub umocnić stałe mechanizmy konsultacji i dialogu, umożliwiające osobom

niepełnosprawnym - za pośrednictwem organizacji - współpracę w planowaniu, wdrażaniu, monitorowaniu i ocenie wszelkich - dotyczących tych osób - działań. Silnym ogniwem łączącym rządy i organizacje do spraw osób niepełnosprawnych jest podstawowy wymóg, aby rozwijać jak najbardziej efektywnie równe szanse dla ich uczestników w życiu społecznym.

W celu ułatwienia tego procesu, uprawnienia organizacji do spraw osób niepełnosprawnych powinny zostać rozszerzone poprzez przydzielenie większych zasobów, aby umożliwić im usprawnienie zarządzania i podniesienie wydajności w podejmowanych działaniach. To również implikuje odpowiedzialność niektórych organizacji osób niepełnosprawnych do ciągłego podnoszenia poziomu swej reprezentatywności.

WSKAZÓWKI DO DZIAŁANIA

Europejski Rok Osób Niepełnosprawnych 2003 powinien oznaczać wspieranie działań, dotyczących osób niepełnosprawnych, a to wymaga aktywnego poparcia ze strony wszystkich - związanych ze sprawą niepełnosprawności na zasadzie wspólnego partnerskiego działania. Dlatego też proponowane są konkretne wskazówki co do współpracy dla różnych podmiotów zaangażowanych w kwestię niepełnosprawności. Działania te mają zostać podjęte i kontynuowane podczas Roku Europejskiego; postęp zostanie oceniony z upływem czasu.

1. Władze UE, władze w krajach UE oraz w krajach wstępujących do UE.
Władze publiczne powinny stanowić przykład i w związku z tym są wymieniani jako pierwsi, ale nie jedyjni uczestnicy tego procesu. Władze powinny:
 - dokonać przeglądu obecnego zakresu unijnych i narodowych zapisów prawnych, mających na celu zwalczanie wszelkich praktyk dyskryminacji w obszarze edukacji, zatrudnienia, dostępu do dóbr i usług;
 - zainicjować wnikliwą analizę tych ograniczeń i barier dyskryminacyjnych, które ograniczają wolność osób niepełnosprawnych i pełne uczestnictwo w życiu społeczeństwa oraz podjąć wszelkie środki niezbędne do uzdrowienia sytuacji;
 - dokonać przeglądu systemu usług i zasiłków w celu upewnienia się czy w rzeczywistości pomagają one osobom niepełnosprawnym i zachęcają je do pozostania i/lub bycia integralną częścią społeczności, w której osoby te żyją;
 - podjąć dochodzenie w sprawach przemocy i nadużyć popełnionych w stosunku do osób niepełnosprawnych, ze szczególną uwagą zwróconą na osoby niepełnosprawne mieszkające w dużych instytucjach;
 - wzmocnić ustawodawstwo dotyczące dostępności w celu upewnienia się, że osoby niepełnosprawne posiadają takie same prawa dostępu do wszystkich publicznych i społecznych udogodnień, jakie mają inni;
 - przyczynić się do promowania praw człowieka osób niepełnosprawnych na poziomie światowym poprzez aktywne uczestnictwo w pracach nad Konwencją Narodów Zjednoczonych dotyczącą praw osób niepełnosprawnych;
 - brać udział w życiu osób niepełnosprawnych w krajach rozwijających się, poprzez społeczną integrację osób niepełnosprawnych jako narodowego i europejskiego celu rozwoju wzajemnej współpracy.
2. Władze lokalne

Rok Europejski musi naprawdę zaistnieć najpierw na poziomie lokalnym, na którym omawiane kwestie faktycznie dotyczą obywateli, i na którym organizacje osób niepełnosprawnych wykonują największą pracę. Należy podjąć jak największy wysiłek, aby skupić się na promocji, zasobach i działaniach na poziomie lokalnym.

Należy zaprosić "aktorów" sceny lokalnej, aby zintegrować potrzeby osób niepełnosprawnych w obrębie miejskiej i środowiskowej polityki, włączając w to edukację, zatrudnienie, politykę mieszkaniową, transport, opiekę zdrowotną i społeczną - cały czas mając na uwadze różnicowanie osób niepełnosprawnych, a wśród nich osób starszych, kobiet, imigrantów.

Samorządy lokalne powinny sporządzić projekt lokalnego działania w zakresie niepełnosprawności w porozumieniu z reprezentantami osób niepełnosprawnych i powołać swe własne lokalne komitety do zainicjowania działań Europejskiego Roku.

3. Organizacje osób niepełnosprawnych

Organizacje osób niepełnosprawnych, jako ich reprezentanci, ponoszą główną odpowiedzialność za zapewnienia powodzenia Roku Europejskiego. Muszą postrzegać siebie jako ambasadorów Roku Europejskiego i aktywnie docierać do wszystkich podmiotów, mających związek z kwestią niepełnosprawności, proponujących konkretne środki i szukających możliwości ustanowienia długotrwałego partnerstwa, jeśli takie do tej pory nie istniało.

4. Pracodawcy

Pracodawcy powinni zwiększyć swe wysiłki zmierzające w kierunku integracji, zaangażowania i promowania osób niepełnosprawnych jako pracowników, a także takiego projektowania swoich produktów i usług, by były one dostępne dla osób niepełnosprawnych. Pracodawcy powinni dokonać przeglądu swej polityki wewnętrznej, by upewnić się, że żaden z jej aspektów nie blokuje osobom niepełnosprawnym dostępu do równych szans i możliwości. Organizacje pracodawców mogą także przyczyniać się do tego poprzez wskazywanie przykładów pozytywnych działań, które już istnieją.

5. Związki zawodowe

Związki zawodowe powinny zwiększyć swoje zaangażowanie w poprawę dostępu do zatrudnienia oraz utrzymanie zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Powinny upewnić się czy osoby niepełnosprawne mogą korzystać z równego dostępu do szkoleń i awansu zawodowego, gdy negocjują warunki porozumienia w przedsiębiorstwach i sektorach zatrudnienia profesjonalnego. Należy zwracać szczególną uwagę na promowanie uczestnictwa i reprezentacji niepełnosprawnych pracowników, zarówno w ich własnych strukturach decyzyjnych, jak i tych istniejących w przedsiębiorstwach czy w ramach sektora zawodowego.

6. Media

Media powinny tworzyć i umacniać partnerstwo ze stowarzyszeniami osób niepełnosprawnych w celu poprawy wizerunku osoby niepełnosprawnej. Informacje na temat osób niepełnosprawnych powinny być stałym tematem w mediach, by w ten sposób doprowadzić do uznania faktu, iż ludzie stanowią zróżnicowaną grupę. Odnosząc się do kwestii niepełnosprawności media powinny unikać protekcyjnego czy upokarzającego podejścia, koncentrując się na przeszkodach, przed jakimi stają osoby niepełnosprawne oraz na pozytywnym wkładzie jakie do społeczeństwa mogą wnieść te osoby, jeśli owe przeszkody zostaną przezwyciężone.

7. System edukacji

Szkoły powinny pomagać w zrozumieniu i akceptacji praw osób niepełnosprawnych, w rozwiewaniu obaw, mitów i błędnych przekonań oraz wspierać wysiłki całego społeczeństwa. Zasoby edukacyjne mają pomóc uczniom rozwijać poczucie indywidualności, jeśli chodzi o swoją i innych niepełnosprawność oraz uczyć akceptowania różnic w bardziej pozytywny sposób - takie podejście powinno być rozwijane i szeroko rozpowszechniane.

Ważne jest, aby edukacja dla wszystkich oparta była na zasadach pełnego uczestnictwa i równości. Edukacja odgrywa kluczową rolę w określeniu przyszłości dla każdego, zarówno z osobistego punktu widzenia, jak i społecznego oraz zawodowego. Dlatego też system edukacyjny musi być podstawowym miejscem zapewnienia osobistego rozwoju i społecznej integracji, które pozwolą niepełnosprawnym dzieciom i nastolatkom stać się tak niezależnymi, jak to jest tylko możliwe.

System kształcenia jest pierwszym krokiem w kierunku zintegrowanego społeczeństwa. Szkoły, licea, uniwersytety powinny - przy współpracy z działaczami, zajmującymi się interesami osób niepełnosprawnych - inicjować wykłady i warsztaty podnoszące świadomość w kwestiach związanych z niepełnosprawnością wśród dziennikarzy, reklamodawców, architektów, pracodawców, pracowników społecznych i pracowników opieki zdrowotnej, kuratorów, wolontariuszy i członków władz lokalnych.

8. Wspólny wysiłek, jaki każdy może i powinien podjąć
Osoby niepełnosprawne poszukują możliwości istnienia we wszystkich sferach życia, a to wymaga od wszystkich organizacji dokonania przeglądu swych wewnętrznych praktyk i procedur w celu sprawdzenia czy faktycznie są one zaprojektowane w sposób umożliwiający osobom niepełnosprawnym wniesienie do nich swego wkładu i korzystania z nich. Przykłady takich organizacji to: organizacje konsumentów, organizacje młodzieżowe, organizacje religijne, kulturalne i inne reprezentujące poszczególne grupy obywateli. Ważne jest także włączenie miejsc i instytucji takich jak muzea, teatry, kina, parki, stadiony, centra kongresowe, handlowe oraz poczty.

My, uczestnicy madryckiego kongresu popieramy powyższą Deklarację i zobowiązujemy się do szerokiego propagowania jej tak, by mogła dotrzeć do zwykłych ludzi. Będziemy zachęcać wszystkich, mających związek ze sprawą niepełnosprawności, by poparli Deklarację przed, w trakcie lub po Europejskim Roku Osób Niepełnosprawnych. Udzielając poparcia niniejszej Deklaracji my, organizacje, otwarcie poświadczamy naszą zgodę z wizją Madryckiej Deklaracji i zobowiązujemy się do podjęcia działań, które przyczynią się do procesu prowadzącego do faktycznej równości wszystkich osób niepełnosprawnych i ich rodzin.

Jeśli Państwa organizacja chciałaby poprzeć Deklarację i poparcie to podać do publicznej wiadomości, należy poinformować o tym Europejskie Forum Niepełnosprawności (*European Disability Forum*) (info@edf-feph.org), które umieści wówczas Państwa organizację w specjalnej części swojej strony internetowej (www.edf-feph.org) poświęconej poparciu dla Deklaracji Madryckiej.

Tłumaczenie: *Sabina Łyczakowska*

Korekta językowa: *Katarzyna Oleszczyńska, Robert Stobbe*